

Kristus DRAUDZE

Ev. luter. baznīcas Rīgas Kristus draudzes izdevums

DECEMBRIS

Atrodiet savu laiku!

Agris Sutra, *Kristus draudzes mācītājs*

Laiks

Laiks ir fascinējošs jēdziens! Laiks nav pastāvējis vienmēr. To mēra sekundēs, minūtēs, stundās, dienās, nedēļās, mēnešos, gados, gadsimtos un gadu tūkstošos. Visi laika mērijumi ir atkarīgi no saules un tai apkārt rotējošām planētām. Pirms saules un mēness, zvaigznēm un planētām nebija "laika", taču Dievs bija. Pienāks arī mums tā diena, kā teikts Rakstos, kad nebūs laika, būs tikai mūžība.

Laiks ir līdz galam neaptverams jēdziens! Mēs bieži runājam par cilvēkiem, kuriem pietrūkst laika. Mums nepatīk, ja kādam mums tuvam cilvēkam nav pietiekami daudz laika, ko viņš varētu veltīt mums. Mēdz būt dienas, kurām mēs gribētu pievienot kādu stundu, jo ir ļoti daudz jādara vai arī gluži vienkārši esi ļoti laimīgs un gribas šo brīdi paildzināt. Ir arī tādas, kurām mēs gribētu nogriezt kaut trīs minūtes, lai nebūtu ilgāk jāizcieš kāda nepatīkama situācija.

Taču – gribam vai negribam, mums ir tikai 24 stundas diennaktī, 7 dienas nedēļā, 52 nedēļas gadā. Ko mēs darām ar savu laiku? Vai kādreiz aizdomājamies, kā Dievs grib mūs izmantot tajā laikā, ko Viņš mums ir devis dzīvot šajā pasaulē?

Laiks ir unikāls jēdziens! Ir divi vārdi, ar kādiem Bībelē apzīmē „laiku”: *kairos* – laika periodā kā kvalitātes, Dieva piepildīts laiks un *hronos* – laika ilgums (minūtes, sekundes) laika daudzuma izpratnē. Šajā Ziemassvētku stāstā apkopoti gan *hronos*, gan *kairos*. Citiem vārdiem sakot, tas bija ne tikai īstais laiks garīgi nobriedušai pasaulei (*kairos*), bet arī ideālais laiks attiecībā uz konkrētu laika brīdi (*hronos*).

Problēma

Vai bieži nesakām – „nav īstais laiks” vai „tagad ir īstais laiks”, „labāks vai sliktāks laiks”, un te es nedomāju meteoroloģiskos laika apstākļus!?

Ja mums šķiet, ka laiks ir labvēlīgs, tad vēlamies pateikties Dievam, pārdomāt un saskaitīt savas saņemtās svētības un doties tālāk. Kad laiks ir „brīnišķīgs”, mums nav nekādu

Kristus dzimšana. Kalupes Vissvētākā Altāra Sakramenta Romas katoļu baznīcas altārglezna.

domstarpību, nav nekādu problēmu. Mēs esam sajūsmā! Bet, kad laiks ir „slikts”, mēs esam cīņā, konfliktā, neapmierināti ar sevi, citiem un ar Dievu.

Kāda tad ir tā reakcija uz mūsu garīgajiem – sliktajiem laika apstākļiem: Kāpēc MAN, Kungs? Kāpēc tagad? Dievs, vai Tev nerūp? Dievs, kur Tu esi? Vai neiedomājamies, ka Marijai un Jāzepam bija vēl vairāk jācīnās? Marijai viss Kristus dzimšanas laiks bija neērts un slikts, viņas laulība vēl nebija apstiprināta. Kā to uztvēra un novērtēja viņas ģimene un draugi? Viņas bērns piedzimis okupētā teritorijā. Mums tas viss – drošības jautājumi, tautas skaitīšana, nosūtīšana uz Nācareti – pilnīgi izjauktu ar gaidāmo bērnu saistītos plānus. Viņiem nebija izvēles.

Nobeigums 3. lpp.

2009. gads mūsu draudzē

Benita Brūdere, draudzes priekšniece

2009. gads mūsu draudzē ir bijis skaistiem notikumiem bagāts, un tas galvenokārt saistās ar trīs cilvēku vārdiem: Artūrs, Gatis un Andrejs, bet – visu pēc kārtas. Gads iesākās ļoti mierīgi, bet maija sākumā, kad valstī sākās runas par dižķibeli un tauta šo ķibeli sāka arī reāli izjust, mācītājs Agris un draudzes loceklis Artūrs Kripēns nāca ar priekšlikumu – jāremontē altāra telpa! Tā būtu visas draudzes desmitā tiesa. Nospriedām, ka būtu gan jāķeras klāt, jo iekštelpas nav remontu redzējušas no 1991. gada, bet... ne kasē, ne bankas kontā liekas naudas nav. Un kur ņemsim cilvēkus, kas veiks remontu? Tad Artūrs klusā balsī bilda, ka lielu naudu nevajadzēs, jo remontēs viņš pats, nauda būs vajadzīga tikai materiāliem un sastatnēm. Izdzirdējusi, ka altāra telpas remonts izmaksās tikai 75 latus, draudze sasparojās, un remonts sākās. Jūlija beigās altāra telpa bija izremontēta, materiāli tiešām izmaksāja tikai Artūra minēto summu, bet ļoti dārgas izrādījās sastatnes – lai noīrētu tās uz pusotru dienu, draudzei nācās šķirties no 95 latiem. Ikvienu draudzes locekļa sirdi pildīja prieks un lepnums par skaisto altāra telpu, taču nu vēl vairāk bija redzams, cik ļoti nolaistā stāvoklī ir pati zāle.

Augusta vidū Artūrs izteicās, ka ir gatavs nokrāsot zāles pretējo sienu, lai skats uz altāri būtu acij tīkamāks. Draudze atkal sasparojās, un Artūrs varēja darbu turpināt. Divās nedēļās viņš paveica neiespējamo – viens pats, klusi un rāmi, pieķerdams klāt arī naktis, nokrāsāja ne tikai altāra daļas sienu, bet arī visas pārējās sienas un logu rāmjus. Pļaujas svētkus draudze sagaidīja gaišā telpā. Centāmies gan nemest skatu uz augšu, jo bija pilnīgi skaidrs, ka griestu remontu draudze “nepavilkis” – sastatņu īre ir pārāk dārga un viens cilvēks tādu darbu nevar paveikt. Taču turpinājām lūgt, lai Dievs palīdz atrisināt šo problēmu. Un mūsu lūgšanas tika uzklautas! 12. decembrī mūsu baznīcā

bija paredzētas kāzas – savu līgavu vest pie altāra gatavojās Gatis Legzdīņš. Draudzei pilnīgi negaidot, viņš apmaksāja griestu remontu: materiālus, sastatnes un trīs cilvēku darbu. Remonts tika paveikts nedēļas laikā! Mums atlika tikai sasparoties kārtējai telpu tīrīšanas talkai pirms svētdienas dievkalpojuma.

Paldies Gatim! Paldies arī Artūram

*Taču turpinājām lūgt,
lai Dievs palīdz atrisināt
šo problēmu. Un mūsu
lūgšanas tika
uzklautas!*

par viņa svētīgo darbu un šīs misijas turpinājumu – ir jau gandrīz atjaunotas kāpnes uz svētdienas skolas telpu un tiek remontēta arī priekštelpa. Darbi un domas par turpmāk veicamo tā vien rosās Artūra galvā.

Par Artūru un Gati viss izstāstīts, bet par Andreju ir pilnīgi cits stāsts! 2009. gadā draudze ir tikusi pie savas mājaslapas! Tas mums izmaksāja 240 latu, bet rezultāts ir šis naudas vērts. Kad mājaslapa <http://kristus-draudze.lvb.lv/> ar Andreja pacietīgo un neatlaidīgo darbu, panākot no programmētājiem mums vēlamo veidolu, bija izveidota, ne mirkli nebija jādāmā, kurš varētu būt tās redaktors – bija skaidrs, ka labāk par Andreju to neveiks neviens, jo informācija mājaslapā ir nepārtraukti jāatjauno un jāpapildina, citādi tā ir neinteresanta un nevienu nesaista. Šim darbam vajadzīgas ne tikai tehniskās iemaņas, bet arī žurnālista ķēriens un aicinājums. Milzīgs paldies Andrejam Cīrulim par nesavtīgo darbu, ko viņš ir ieguldījis mājaslapas tapšanā un veidošanā! Viņa neatlaidīgā un pacietīgā darbošanās lapas izveidē, uzturēšanā, jaunumu ieviešanā un izcili bagātā satura izveidē patiesi ir augsti profesionāla. Gan izskata, gan satura ziņā mūsu mājaslapa ir ļoti interesanta, turklāt, strādājot pie tās, ir padomāts arī par draudzes neredzīgajiem brāļiem un māsām, kuri tagad

var klausīties mūsu mācītāja sprediķus internetā. Ievietoti arī vairāki audioklipi. Šķiet, ka, lai izstudētu visu mājaslapu, vajag vismaz pāris dienu.

Šie ir paši būtiskākie šī gada notikumi draudzes dzīvē, taču, protams, svarīgi ir arī citi pasākumi un intensīvā draudzes garīgā dzīve, piemēram, jauniešu tematiskie vakari, kurus vada mācītājs Agris, piepalīdzot jaunatnes darba līderei Anitai Beierei. Mums vairākkārt ir sprediķojusi vienīgā latviešu bīskape Jāna Jēruma-Grīnberga no Londonas. Ļoti izdevušies (ne tikai draudzes mērogā!) bija Laternu svētki jeb Gaismas ceļš, kura veidošanā daudz paveica svētdienas skolas skolotājas Līga un Ilze. Pirmatkaņojumu piedzīvojušas divas mūsu ērgelnieka, godājamā komponista un diriģenta Jāņa Kaijaka, dziesmas ar draudzes locekļu Jutas Beieres un Lidijas Rūtas Bormanies vārdiem. Jaukus dzejoļus sacer mūsu neredzīgie draudzes locekļi – Ilgvars Hofmanis un Ida Kronberga. Notika arī tradicionālie Dārza svētki Strazdumuižā, kur Ilgvara vadītajā klubā pirmo reizi dzirdējam uzstājamies mūsu draudzes neredzīgo brāļu un mūsu ansambli. Kā katru gadu, esam vairākas reizes talkojuši, sakopjot baznīcas apkārtni un iekštelpas. Kā katru gadu, par mūsu altāra skaistumu atbilstoši liturģiskajam gadam ir nerimstoši gādājuši Ausma Gorbunova. Ar Anitas Uzulnieces un Kaspara Rudziša gādību skatījāmies filmu „Ādama āboli”. Anitai bija arī iespēja aizvest sveicienus mūsu mūsu draudzi Holckirhenē, Vācijā. Iespēju robežās esam apmeklējuši savus sasirgušos draudzes locekļus mājās un slimnīcās.

Apskats nebūtu pilnīgs, ja nepieņemtu arī kādu nepatīkamu gadījumu – jūnijā piedzīvojām vandalisma aktu. Mūsu baltās baznīcas siena bija noķēpāta milzīgiem burtiem ar bezjēdzīgu tekstu. Paldies Dievam, ar Mirdzas Benitas Neimanies atbalstu izdevās ātri aizkrāsot šo smērējumu.

Mūsu draudzē šis gads ir bijis Dieva svētības pārpilns. Ziemassvētku laiks ir brīnumu gaidīšanas laiks. Novēlu mums visiem arī turpmāk Dieva svētību, labu veselību, ticību, cerību un mīlestību!

Kā baznīca tapa balta arī no iekšpuses

Anita Uzulniece: Atceros, ka pavasara talkas laikā apsēdāties baznīcā un, skatoties uz pelēcīgajām sienām, kuras „rotāja” svītras ar apakšā paliktņiem elektrības vadiem, aizrunājāties līdz tam, ka varbūt varētu sākt remontu saviem spēkiem. Kā tu nonāci līdz

praktiskai rīcībai?

Artūrs Kripēns: Nezinu... Doma patiesībā radās jau sen, kādu laiku pirms talkas. Pirms kāda gada vai diviem, sēžot tur manā vietā, „gaļorkā”, kur tāds labs skats paveras uz visu telpu. Sienas bija tādas pelēkas un drūmas – „apremontētas”, tas tomēr kaut kā disonēja ar ēkas vai telpas saturu.... cilvēks jau pierod arī pie kaut kāda pelēkuma un nobružājuma, pierod vai neievēro. Nu, lūk, tas acīmredzot bija laiks, kad tam vīnam ir jānostāvas, jānobriest – lai domas pārvēršas, materializējas darbībā. Saprātams, nauda, lai apmaksātu celtniekus, firmas – ar to tā ir kā ir, bet patiesībā jau gribējās pašam... izdarīt kaut ko labu un paliekošu.

Apzinoties savas iespējas, doma radās par altāri. Pakonsultējās ar Agri, ar Benītu, minimāli resursi jau vajadzīgi, un sāku darīt. Vienkārši ņēmu un darīju.

A.U.: Kā tas ir vienam pašam?

A.K.: Patiesībā tas ir forši. Priekš manis tas ir labi – ka biju ierobežots laikā – t.i., no svētdienas līdz svētdienai, no kalpojuma līdz kalpojumam. Es nezinu – es vispār esmu pieradis, ja es kaut ko daru, un rezultāts ir labāks, ja es izdomāju, izstukoju

pats, tad ir iespēja – ja tās ir manas kļūdas, tad tās ir manas, tad es tās pats arī laboju, ja tās ir manas mazās uzvaras, tad – manas. Gāja jau grūti, pieejot tuvāk klāt, atklājās visādas vainas – pārvelkot ar špahteli, atklājās pelējums un zirnekļa tīkli, bet tas arī piedeva dubultu sparū – altārim tas kaut kā nepiestāv.

A.U.: Tas altāra daļā atklājās?

A.K.: Starp sienu un grīdu bija pamatīgs pelējums, tur vajadzēja visu apstrādāt, vairākas kārtas jāšpahtelē un tad tikai varēja krāsot, lai būtu „pa smuko”. Laika ziņā jau arī tas nebija kā fabrikā, ka četros piecos tu ej prom, bet tas arī bija forši – tās nakts

stundas, ko es te šansēju – tas piedeva īpašu gaisotni vai sajūtu, darbs, ko es daru, tas klusums, baznīca un altāris, vakarā, starplaikos, vienkārši pasēdēju, palūdzos... Agris iebrauca, bija lietas, ko es viens nevarēju – kaut ko pārnest, pārceļt, tās pašas stalažas, ko mēs veiksmīgi izstukojām, kur izīrēt, Līga (Artūra sieva) palīdzēja. Soli pa solim, sestdienas vakarā jau draudzes cilvēki nāca piekopt telpu, lai nākošajā rītā kalpojumā viss būtu gaišs, tīrs un smuks.

A.U.: Un tad, kad altāris ir tāds gaišs un tīrs, vēl vairāk uzkrīt tās raibās sienas... tas jau vispār varoņdarbs.

A.K.: Protams, pagāja kāds laiks, un tika nolemts, ka to priekšējo sienu – visu uzreiz nevar – ka to arī vajadzētu gaišu un baltu. Apbrīnojami, kā cilvēka acs var pierast, nekautrējos tā vārda, pie mēsliem – tu tepat tuvumā esi, ej un neievēro. Lai vai kā – domāts, darīts, un ķeros klāt.

A.U.: Un pārējās sienas?

A.K.: Nu ko parējās – tad jau iestājas atkarība, un vairs nevar rīties... Arī tās sienas nācās ātri darīt – atkal nāca virsū svētdiena, un man bija jābrauc prom....

A.U.: Kad tu vispār sāki?

A.K.: Tas bija pēc Izraēlas brauciena, mēs atbraucām mājās... ap Jāņiem, t.i., tā darbība sākās, bet tā doma jau bija senāk – kādus pusotru gadu – kā es teicu, ar acīm jau darīju, bet ar rokām vēl ne.

A.U.: Labi, ka sakrīt tā vēlēšanās – ar acīm – un tā prasme – ar rokām, ne katram tas dots....

A.K.: Es jau nesaku, ka esmu kaut kāds virtuozs, galu galā – ja tā doma šaudās pa galvu, tad kādā brīdī tā pāriet uz rokām – prasmēm un rezultātiem. Lai gan bija jau brīži, kad likās – ilgi un grūti, un tas darba apjoms pieaug – bet ... neba nu bez Lielā ziņās (Artūrs norāda uz augšu – A.U.)

A.U.: Un tad vēl tādi kuriozi ar griestiem... kādu uztraukumu viss sākās: vienā jaukā dienā pie baznīcas pienāk cilvēks, kas gribot apskatīties un uzmērīt griestus, kuru krāsošanu mūsu baznīcai vēlas sponsorēt Gatis Līdums (tā tu saklausīji, tādēļ, ka pazīsti šo Gati) – tā kā cilvēkam nebija līdzī nekādi mērinstrumenti un, galvenais, tāda sponsorēšana likās neticama, tu un vēlāk mēs visi, jāatzīstas, skatījāmies uz „pasākumu” ar lielu skepsi....

A.K.: Nu, bet tā bija – mūsu stereotipi, pieņēmumi, aizdomīgums, par kaut kādiem dīvaiņiem... Ja ir neziņa, tu sāk veidot visādas versijas...

A.U.: Patiesība izrādījās tāda: cilvēku bija sūtījis mūsu svētdienas skolotājas Līgas Liepiņas nākamais znots, kuru mūsu mācītājs pēc pāris nedēļām salaulāja ar Līgas meitu. Trīs jauni cilvēki pāris dienās pārvērtā arī griestus baltus – lai līdz laulībai viss būtu pabeigts.

A.K.: Viss ir labi, viss notiek, varbūt tas dod kādu iedvesmu arī pārējiem, skat, Andrejs metās remontēt savu dzīvokli, cits, kas neprot, noziedo kādus līdzekļus. Tā jau notiek. Šis gads, patiesībā – pusgads draudzei bijis ļoti auglīgs – kādas sakrītības – kā loterijā – ja sakrīt, tad ir vinnests.

Un tas gaišums, tas smukums – tas ir uz palikšanu – tas nav uz gadu, uz diviem, un tas prieks – gada noslēgumā, kad cilvēki varbūt ir domīgāki, apcerīgāki, es domāju, ka telpas, emocionālais arī kaut ko ievibrē sirdī, vismaz tā būtu jābūt.

A.U.: Par to paldies!

Svētdarbība

Mēs no sirds priecājamies par katru, ko Dievs atvedis uz mūsu draudzi. Droši vien visiem šis ceļš nav bijis viegls. Bet grūtības dara mūs stiprākus, bagātākus, mīlošākus. Ja vien šīs grūtības mēs pārvaram kopā ar To Kungu. Ticība un pašlūgšana uz Dievu veidojas attiecībās. Savukārt attiecības ar Dievu, kas ir balstītas uz mūsu pieredzi – Tēva pieredzi, kas māca un ved, mazliet pārmača un bagātīgi apdāvina – šīs attiecības mums neviens vairs nevarēs atņemt. Labā vēsts ir tā, ka: „tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību, jo Dievs Savu Dēlu nav sūtījis pasaulē, lai Tas pasauli tiesātu, bet lai pasaule caur Viņu tiktu glābta.” (Jņ. 3:16,17).

Sveicam Jūs, kas šajā gadā esat kristīti, iesvētīti vai salaulāti mūsu draudzē! Lai Dieva mīlestība Jūs pavada visā turpmākajā ceļā!

KRISTĪTI:

Kristīne BRANTE
 Kristis POTEHINS
 Mārcis ŠLEIJA
 Emīlija Emma MUCENIECE
 Bruno KALNIŅŠ
 Kristofers SIMSONS
 Roberts Gustavs ZIBKO
 Pauls VĪTOLIŅŠ
 Anastasija PUDŅIKOVA
 Ralfs ŪDRIS
 Marta ŪDRE
 Edžus OZOLS
 Filips KRISTJANSONS
 Ēriks ABUČS
 Sanda DZELMANE
 Katrīna Anna Lūcija VĀLBERGA

KRISTĪTI un IESVĒTĪTI

Kristīne ČERPINSKA
 Ilze ROĶE
 Jānis Imants OŠENIEKS
 Džineta Elizabete PĒTERSONE
 Ģirts JENERTS
 Ingrīda SOROKINA
 Raitis PLAUKS
 Daina Diāna GRUNTE
 Arita Elza LŪŽNIECE
 Anda MUCENIECE
 Aigars JUDZIS

Ilze ŠIRINA
 Laima LAKSTĪGALA
 Rihards LAKSTĪGALS
 Matīss BATARĀGS
 Ilvija PUDŅIKOVA
 Sandra OZOLA
 Lelde OZOLA
 Zane IVANOVA
 Zigmunds TUMŠEVICS
 Felicita JANSONE-BUKĀTE
 Kristaps KIRŠENTĀLS
 Oskars KIRŠENTĀLS
 Ilona KIRŠENTĀLE
 Anda DZELMANE
 Kristaps DZELMANIS
 Inga PODNIECE

IESVĒTĪTI:

Kaspars BANGA
 Guntis LIELPĒTERIS
 Jolanta ĻITVINOVA
 Krista LESIŅA
 Liene VAIČŪNE
 Viesturs VAIVODS
 Līga KAŅEPE
 Inese KAŅEPE
 Jānis ŠLEIJA
 Sintija SIMSONE-KALNIŅA
 Arno KALNIŅŠ
 Ieva SMILTŅIECE
 Jolanta BURKĒVICA
 Dzintars KRAUJA
 Baiba MICKĀNE
 Mārtiņš ĶIPĒNS
 Igors PUDŅIKOVŠ
 Ginta ORINSKA

LAULĀTI:

Ingus OZOLS un Gunita TUMŠEVICA
 Māris BALODIS un Kristīne ČERPINSKA

KA

Raimonds APINIS un Sanda BIELE
 Kaspars BANGA un Ilze ROĶE
 Raitis PLAUKS un Jolanta ĻITVINOVA
 Agris BRANTS un Andra ZVEJNIECE
 Elvis ČAUSS un Marta ŽUKOVSKA
 Mārtiņš FREIMANIS un Konsuella Viktoria AGBOBLĪ
 Aigars JUDZIS un Iveta PLEPE
 Uldis METLĀNS un Laura SĪLE
 Normunds STAŅĒVIČS un Ilze ŠIRINA
 Kristofers Filips BRAUNS un Laura SKRĀBĀNE
 Gatis LEGZDIŅŠ un Anna LIEPIŅA

LAULĪBAS IESVĒTĪTAS:

Klāvs OLŠTEINS un Laura OŠLEJA

2010. gada plāni

Benita Brūdere, draudzes priekšniece

- 10.01. - Zvaigznes dienas balle.
- Filmu vakars, kurā kopīgi skatīsimies un pēc tam apspriedīsim Krievijas režisora Pāvela Lungina filmu "Cars".
- Turpināt baznīcas remontu – Artūram ir idejas un, galvenais, arī spars pabeigt iesāktu.
- Pavasara talka baznīcas apkārtnes sakopšanai.
- 30.07.-01.08. un 08.08. - Holckirhenes mūsu draudzes locekļu viesošanās Rīgā
- 31.07. - Dārza svētki Strazdumuižā kopā ar viesiem no Holckirhenes mūsu draudzes.
- 1.08. - dievkalpojumu Sv. Jēkaba kapelā un sadraudzības galdu kopā ar Holckirhenes mūsu draudzes locekļiem.
- 4.08. profesora Roberta Feldmaņa 100. dzimšanas dienas pasākums.
- Izveidot un ievietot mājaslapā to draudzes locekļu sarakstu, kuri tiek ieskaitīti draudzes „pasīvā”, ja divus gadus pēc kārtas nav maksājuši gada maksu.
- Iespēju robežās risināt santehnikas jautājumu, jo ūdens caurules dievnamā nav mainītas no 1991. gada.
- Turpināt attīstīt draudzes interneta mājaslapu.
- Aktivizēt diakonijas darbību.

Mēs esam dažādi un katrs citādi varam kaut ko dot savai Baznīcai, par iepriecinājumu sev un svētība pārējiem. Māris Subačs salīdzina Baznīcu un draudzi ar koku un putniem: „Kokam ir vajadzīgi putni, kas viņā dzīvo. Putni jūt, ka koks ir viņu mājas”. Sv. Jēkaba kapela ir mūsu draudzes mājas. Prieks, ka arvien vairāk mūsu draudzes brāļu un mūsu to patiesi izjūt un labprāt iesaistās šīs mājas veidošanā, tāpēc katra ideja, katrs roku pāris, katrs pienesums mūsu kopīgās draudzes mājas attīstībai ir ļoti būtisks.

Novēlu mums visiem Dieva žēlastības pilnu 2010. gadu!

Rīgas Kristus draudzes izdevums

Redakcija: Anita Uzulniece, anitauz@inbox.lv; 29187510

Inga Jēruma, injer@apollo.lv; 29435367

Tipogrāfija NIPO

Metiens 200 eks.

Sākums 1. lpp.

Nebija, kur palikt. Pārvarētas ceļojuma grūtības, viesnīcā nav vietas. Vaicājam, vai bija īstais Dieva laiks? Mēs noteikti teiktu: "Nekādā ziņā!"

Mēs tam varētu piekrist. Cik bieži notiek lietas, un mēs sakām: „Tas nevar būt noliktais Dieva laiks. Kāpēc tam jānotiek tieši tagad? Man ir citi plāni. Tam visam nav nekādas jēgas.”

Diasporas

Tieši pirms Kristus dzimšanas ebreji bija izkaisīti pa visu Romas impēriju. Tas bija ļoti nozīmīgi, jo pēc Jēzus debesbraukšanas šajās dievbijīgajās ebreju kopienās nāca liels evaņģēlija sludināšanas „cunami” un tas aptvēra visu Romas impēriju. Ja ebreji būtu palikuši tikai vienā vietā, evaņģēlijs, iespējams, būtu palicis tikai turpat Izraēlā. Tā bija Dieva gudrība sūtīt Savu Dēlu pie šajā pasaulē – Romas impērijā izkļiedētajiem ebrejiem.

Mēs zinām par pilsoņu karu vislabāk pazīstamā romiešu imperatora Jūlija Cēzara valdīšanas laikā. Kad Jūlijs tika noslepkavots (aptuveni 25 gadus pirms Jēzus piedzimšanas), tronī nāca Augusts Cēzars, kurš ātri nodibināja mieru visā Romas impērijā, kas valdīja nākamos divus gadsimtus un ko sauca par *Pax Romano*. Miera apstākļos atkal visas lietas varēja notikt: tika būvēti ceļi, ceļojumi

kļuva droši. Tas viss veicināja kristietības izplatīšanos.

Bābeles torņa laikā pasaule bija vienota, visi runāja vienā valodā. Aleksandra Lielā laikā pasaule tika vienota grieķu valodā kā visiem saprotamā, kopīgā. To mēs nevaram noliegt nedz pirms, nedz laikā pēc Kristus.

Arī filozofiskajā vidē Platons, Aristotelis un citu grieķu filozofi bija sagatavojuši augsni, iedibinot uzskatu, ka labāk ir uzdot jautājumus nekā sniegt atbildes uz tiem.

Pēc Bībeli un arī vēstures, tas bija ideāls laiks, īstais laiks. Taču mums ir jāatceras, mēs skatāmies pagātnē un nevaram redzēt, kāds tas laiks īsti bija. Mēs esam šeit un tagad un mums būtu svarīgi pamanīt, novērtēt un nepalaid garām **savu īsto laiku**.

Divas Laika patiesības

Dieva laiks vienmēr ir īstais: tieši tagad un šajā brīdī. Mēs gan vēlētos, lai Dievs nāk vai nenāk šajā laikā, bet viņam vienmēr ir vienīgajam tiesības uz laiku. Kad lietas notiek, tās notiek Dievam vajadzīgajā laikā. Tas nenozīmē, ka Viņš kaut kur ir sekundi priekšā, vai par vēlu, bet tas nozīmē, ka Viņš zina īsto laiku.

Dieva laiks vienmēr ir mērķtiecīgs, Dievam vienmēr ir mērķis. Viņš grib pabeigt lietas ar Savu gudrību un spēku

Savā laikā tādas, kādas Viņš tās grib redzēt!

Piepildītais laiks

Pāvils stāstīja par Jēzus dzimšanu vēstulē Galatiešiem 4:4-5: *Bet, kad laiks bija piepildījies, tad Dievs sūtīja Savu Dēlu, dzimušu no sievas, noliktu zem bauslības, lai izpirktu tos, pār kuriem valdīja bauslība, ka mēs iegūtu bērnu tiesības.*

Mēs varam domāt, ka šis ir slikts laiks, bet labāk uzticēsimies Dievam. Izmantojam Kā Pāvils teicis vēstulē Efeziešiem 5:15-17: *Tad nu raugaities nopietni uz to, kā dzīvojat: nevis kā negudri, bet kā gudri; izmantojiet laiku, jo šīs dienas ir ļaunas! Tāpēc nepadodieties neprātam, bet centieties saprast, kāds ir jūsu Kunga prāts.*

Kādu dienu Kristofers Kolumbs, būdams izslāpis, iegāja klosterī. Vecs mūks pasēdēja kopā ar viņu un klausījās viņa stāstos par došanos ekspedīcijā, lai atrastu citu zemi. Varētu teikt – slikts laiks? Stāsts beidzās. Vecais mūks izrādījās karalienes Izabellas personīgais draugs, un viņš bija tas, kurš pārliecināja karalieni par nepieciešamajām finansēm Kolumba ekspedīcijai. Eiropas atklājums Savienotajās Valstīs sākās ar ūdens malķu vienkāršā klosterī.

Priecīgu Kristus dzimšanas laiku, un izmanto savu laiku!

Juta Beiere

Valstība, kurā dzimusi Mīlestība. Mūsu dziļāko ilgu piepildījums.

Tomēr, lai tajā iekļūtu, nepietiek atrast vārtus. Nepietiek klauzināt pie tiem. Mūs var neielaiest. Ja nebūsim vispirms atvēruši savas sirds durvis tad, kad pie tām klauzināja.

Kad pats Dievs pazemojās, ņēma ceļa spieķi un nāca pie mums. Klauzināja, lūdza pajumti.

Gribēja ienākt, lai paliktu.

2009. gada jūlijs

ILGOŠANĀS

Zvaigznes mirdz vienīgi tumsā. Bet tās spēj mirdzēt, ja ir gaismā. Šeit uz zemes mēs baudām saules gaismu un siltumu, bet starp saules augļiem uz zemes un pašas saules milzīgo karstumu ir kosmosa plašumi, kur nav ne silti, ne gaiši. Tur ir nakts – tumsa un klusums.

Mēs naktī vērojam zvaigznes, dienā priecājamies par sauli. Vai ir kāds, kas neilgojas pēc mīlestības? Mēs ticamies pēc laimes un prieka, meklējam skaistumu un harmoniju. Tās ir cilvēces mūžīgās ilgas pēc zaudētās paradīzes. Bet starp mums un Dzīvības koku ir mūžīgā nakts. Tas ir bezdibenis, ko nevar pārvarēt ar gribu un intelektu.

Ceļš pie Dieva. Ceļš cilvēka mūža garumā.

Klusa atsaukšanās klusam aicinājumam.

KLUSUMS

Klusuma upe. Tajā var ienirt tikai kails. Tas, kas tikko dzimis vai tas, kas tikko miris. Vai tas, kurš novilcis pats sevi, lai iemantotu pats sevi.

Mīlestības jūra. Bezgalīgas ilgas būt un dot, kalpot un dāvināt, mierināt un iepriecināt. Kļūt aklam, lai redzētu. Kļūt nabagam, lai iemantotu. Ienirt šajā nezināmajā bezgalībā. Un peldēt, peldēt...

Aka tuksnesī. Neredzama, tumša, dziļa aka. Redzams ir vienīgi tuksnesis. Un daudzi izslāpušie, kas meklē neredzamu aku. Un cilvēki, kas ir to atraduši. Tie ir tie, kas smeļ no šīs akas. Smeļ un dod dzert tiem, kam slāpst. No tuksneša smeļ veldzi, no tumsas smeļ gaismu, no tukšuma – mīlestību.

Prieka avots. Avots, kas sākas Gaismā, bet izlejas tumsā. Avots, kas jūtu tuksnesi pārvērš auglīgā dārzā. Avots, pie kura var satikt sevi – to sevi, kas Dieva radīts, tīrs no pasaules dubļiem, iebridis avotā un dzer. Dzer klusumu un veldzi, dzer prieku un mīlestību.

Holckirhenē jauns mācītājs

Anita Uzulniece, draudzes padomes locekle

Kad šoruden pienāca ielūgums no mūsu māsas draudzes Holckirhenē (*Holzkirchen*) ar aicinājumu piedalīties viņu jaunā mācītāja amatā iesvētīšanas dievkalpojumā, mēs, divi mūsu draudzes «vācieši» un kontaktpersonas ar stāžu (Jānis Turlajs un šo rindu autore), vēl šaubījāmies. Taču, kad izdevās *airBaltic* akcijā dabūt lidojumam biļetes par pieņemamu cenu, biju laimīga, ka varu pārstāvēt draudzi mūsu māsām un brāļiem tik svarīgā brīdī. Gotfrīds Greiners, kas ilgus gadus, arī laikā, kad holckirhenieši mūs apciemoja, bija viņu draudzes mācītājs, jau pirms 10 mēnešiem kopā ar ģimeni bija atstājis Holckirheni. 8. novembra rītā ar svinīgu gājieni, kurā arī viesiem bija tas gods piedalīties, sākās dievkalpojums Holckirhenes modernajā baznīcā. To vadīja dekāns Mārtins Šteinebahs (*Martin Steinebach*). Tā noslēgumā amatā tika iesvētīts Volfgangs Dērihs (*Wolfgang Doerrich*). Piecdesmit četrus gadus vecais mācītājs pirms tam kalpojis 16 gadus Ingolštātē (*Ingolstadt*), kas ir arī viņa dzimtā pilsēta. Šķirties no turienes draudzes neesot bijis viegli.

– Bērni, kurus esmu kristījis, nu jau iesvētīti, kādreizējie konfirmanti – laulāti, – saka Dēriha kungs. Taču viņš priecājas par jaunajiem uzdevumiem Holckirhenes draudzē un saskata te zināmu izaicinājumu sev. Grūtāk varbūt būšot viņa ģimenei (mācītājam ir sieva un divas meitas, 19 un 22 gadus vecas). Dērihs priecājas arī par pastaigām kalnos – Holckirhene atrodas netālu no Alpu kalniem. Atceros, ka jau mana pirmā apciemojuma laikā tiku vesta uz vietu, no kurienes paveras visskaistākais skats uz kalniem. – Galu galā – no ikdienas zemienes pakāpties augstāk, lai iegūtu citu skatu – tas jau ir kaut kas! Ne velti kalni ir svēta vieta, un ne tikai kristietībā, – piebilst Volfgangs Dērihs. Pēc dievkalpojuma bija pārtraukums – ar šampanieti un jaukiem našķiem, tad atgriezāmies vēlreiz baznīcā, lai individuāli sveiktu jauno mācītāju. Pilsētas mērs ar savu kundzi, kā arī visādu rangu garīgās un laicīgās varas vadītāji no tuvējām zemēm (*Bundeslaender*) teica sirsnīgus vārdus un pasniedza dāvanas. Dēriha bijušās draudzes Ingolštātē priekšnieces izjustā un mīlestības pilnā runa liecināja par zaudējuma sāpēm un,

protams, par to, ka Holckirhene ieguvusi labu ganu. Interesanti, ka vaicāts par savu kalpošanas veidu vai stilu, mācītājs to raksturoja kā integratīvu:

– Jo lielāka un daudzveidīgāka kāda draudze ir (un Holckirhenē ir tāda), jo svarīgāk mācītājam ir to nevis pārveidot, bet saglabāt tās daudzpusību un daudzkrāsainību. Tas, kas vāciski ir mācītājs, latīniski nozīmē gans. Man tas šķiet pārāk augstu «ķerts».

Trāpīgāk būtu teikt – Dieva ganu suns. Ganu suns skatās, lai viņa ganāmpulks turētos kopā.

Arī es tur biju, sveicu Volfgangu Dērihu mūsu draudzes vārdā un pasniedzu skaisti ierāmētu Kristus draudzes nama foto.

Kā zināms, tā ārējais skaistums un baltums varēja tapt, tieši pateicoties Holckirhenes māsas draudzes atbalstam un ziedojumiem. Paskatieties viņu mājas lapā: www.holzkirchen-evangelisch.de, tur šis foto rotā to daļu,

kurā redzams, cik rūpīgi viņi gatavojas savam ceļojumam pa Baltijas valstīm un mūsu apciemojumam 2010. gada augusta sākumā! To jau laikus kopā ar kādu ceļojuma biroju plāno Bernd Helvigs (*Bernd Helwig*), elektroniski saskaņojot arī ar mūsu draudzi, un manas ciemošanās laikā varējām to vēlreiz pārrunāt aci pret aci.

Pēcpusdienā bijām ielūgti pie mācītāja ģimenes uz *Weisswurst* (balto desu), Bavārijas specialitāti. Vēl vēlētus akcentēt domu, kas izskanēja gan draudzīgās sarunās, gan intervijās, kuras Dēriha kungam šajā laikā nācās dot daudz – mācītājam draudzē ir svarīga sadarbība ar lajiem (vāciski skaists vārds „*ehrenamtlich*” – goda amatā). Tādēļ, ka viņi ir ļoti kompetenti tajā laikā, kurā izvēlējušies darboties. Šos brīvprātīgos/sabiedriskos darbiniekus mācītājam jāprot atrast, atbalstīt un vadīt. Viņu darbam ir liela nozīme, tas viņiem patīk un sniedz gandarījumu.

Draudzes padomes locekļi, par priekšniecību vispār nerunājot, visi patiesībā ir tādi brīvprātīgie, vai ne?

